



TROMP PERCUSSION EINDHOVEN

programma

zaterdag 10 november 2018
20.15 uur | Grote zaal

KATIA & MARIELLE LABÈQUE PIANO

RAPHAËL SEGUINIER & GONZALO GRAU PERCUSSIE

EMIL KUYUMCUYAN & SVEN HOSCHEIT (TROMP LAUREATEN)

MAIKEL CLAESSENS & ROY DERIX PERCUSSION FRIENDS**

Emmanuel Séjourné
*1961

The Martian Tribes deel 2 (1995)**

Philip Glass
*1937

The Chase (Orphée and the Princess) (1991)
Duet (uit Stoker, 2013)
Etude nr 17 (2012) (*Marielle Labèque*)
Etude nr 20 (2012) (*Katia Labèque*)
Four Movements for Two Piano's (2008)
I - II - III - IV

P A U Z E

Leonard Bernstein
1918 - 1990

West Side Story (1957); versie voor 2 piano's & percussie
arr. Irwin Kostal

SÉJOURNÉ

Percussionist én componist, Emmanuel Séjourné. Die laatste kwaliteit ontwikkelde hij pas op latere leeftijd als hoofdvakdocent van de slagwerkafdeling aan de Académie supérieure de musique van Straatsburg. Inmiddels schreef hij zo'n 100 werken, voor percussie, theater, dans en film. De stad Straatsburg luisterde het 2000-jarig bestaan in 1988 op met Séjourné's ballet *The Invaders*; *Planet Claviers* stond al 120 keer op de lessenaars en *Famim*, dat improvisatie, hedendaagse- en popmuziek combineert, ontstond voor Michiel Borstlap en Slagwerk Amsterdam. Voor Théâtre national Luxembourg schreef Séjourné de musical *School Boulevard*. Twee soloconcerten boekten bij uitstek succes. *Luxembourg Wort* over Séjourné's *Vibrafoonconcert*: 'Het levende bewijs van het enorm groeiende aandeel van het slagwerk in de

hedendaagse muziek,' terwijl het *Mariambaconcert* uniek is, 'een van de zeldzame stukken die de marimba binnen een romantische context plaatsten.'

Emmanuel Séjourné is jurylid in het TROMP concours dat nu plaats vindt. U kunt hem zelf live op het podium zien in het Juryledenconcert (17 nov).

The Martian Tribes is een relatief vroeg werk; sinds 1995 maakt het zijn triomfante lijke rondgang langs de concertzalen. Humorvol, deze 'Marsmannetjes'. Vier marimbaspelers aan één marimba, dat moet ook wel hilariteit opleveren. Alleen al het voortdurend switchen van plek... Men speelt uit het hoofd (alleen de grote trom 'mag' een partituur). Het werk verwijst met zijn repetitieve 'grooves' sterk naar Afrikaanse muziek.

GLASS

Over hun recente project Minimalist Dream House lezen we op de website van de zussen Labèque: 'Muzikale avant garde in de jaren 1950 betekende dat je moeilijke muziek moest schrijven. Maar eind jaren '60 was dat helemaal veranderd. Een groep Amerikaanse beatniks gooide de muzikale verdiensten van het naoorlogse Europa overhoop. Een groep ongehoorzame, recht-toe-rechtaan componisten (...) verklaarde dat muziek helder, eerlijk, leuk én experimenteel kon zijn. Met de rug naar de conventionele centra van de muzikale macht, trokken in 1960-61 de eerste minimalisten publiek tijdens de Chamber Street Series in het New Yorkse appartement van Yoko Ono. Met uitvoeringen in kunstgalerieën en alternatieve ruimtes demystificeerden, democratiseerden en veramerikansten ze het Europese modernisme. Ze verwierpen de 'Angst', of zoals Philip Glass het noemde 'crazy, creepy music'. (...) Men claimde dat het proces van klank op zich interessant genoeg was en dat er in ritmische patronen genoeg te ontdekken viel om een werk staande te houden. (...) Men had gelijk. Het minimalisme was de laatste grote muzikale revolutie van de 20^e eeuw.'

Philip Glass werd de bekendste exponent. *The Chase (Orphée and the Princess)* komt uit zijn opera *Orphée*, geschreven naar een toneeltekst van de grote Franse experimentele schrijver Jean Cocteau. Het verhaal van de mythische Orpheus wordt een parabel over een dichter die door zijn meerderen en collega's niet wordt begrepen en gekweld. Ze bespotten zijn succes, hij eindigt in verlamdende isolatie. Wanneer hij zich zijn onsterfelijkheid bewust wordt, herleven zijn krachten, kan het dagelijks leven weer aan en voelt zich als dichter bevrijd. De geheimzinnige prinses uit de titel tart de wetten van leven en dood te zeer en wordt verdoemd te worden vergeten.

'**There are many** reasons to already be stoked for uh, *Stoker*,' schreef een enthousiast persoon vijf jaar geleden ergens op internet. *Stoker*: een film van Park Chan-wook, met Nicole Kidman en Meryl Streep in de hoofdrol – OK, mooi, maar wat deze figuur vooral blij maakte was dat er 'original pieces by experimental composer Philip Glass' in zouden zitten. Zijn scores bij *Mishima*:

A Life in Four Chapters en *Koyaanisquatsi* hadden talloze bewonderaars. Het even sterke als eenvoudige *Duet* stelde niet te leur.

De laatste vier van zijn etudes voor piano schreef Glass ter ere van zijn 75^e verjaardag als opdrachtwerken, maar pas tien jaar na de eerste zestien. Die componeerde hij in de jaren negentig met een grappig doel. Officieel opgedragen aan de pianisten Dennis Russell Davies en Achyn Freyer, schreef hij ze omdat hij 'vastbesloten was een betere pianist te worden en zijn techniek te verfijnen.' Dat wist een journalist van *The Guardian* hem te ontfutselen; voor eigen gebruik, misschien wel dagelijks, dus van de man die oorspronkelijk fluitist was. 'De bedoeling is dat niet alleen de luisteraar ze waardeert maar vooral degene die het vermogen en het geduld heeft om de muziek zelf in te studeren, te spelen en uit te voeren.' – 'Voor een componist ben ik een heel fatsoenlijke pianist,' zei Glass eens. De diepere betekenis hierachter is, dat hij terugkeerde naar de praktijk van de componist als uitvoerend musicus die in de 'serieuze muziek' verloren was gegaan.

Zo kwam het dat de pianisten in zijn *Four Movements for Two Piano's* zich ook 'creatiever' moeten opstellen dan normaal. Ze wisselen gedurende het stuk van partij; zo hoor je verschillende musici dezelfde patronen spelen. *Four Movements* is geschreven volgens de door Glass omarmde repetitieve techniek. Nieuw in 2008 bij hem was, dat hij opeens gedurfd, compacter, 'hechter' akkoorden schrijft; de 'foute' noten klinken even later pas in hun 'juiste' context.

BERNSTEIN

Something's coming... Zo'n zes, zeven jaar had *West Side Story* – toen nog 'Romeo' geheten – al gegist in het hoofd van Bernstein. Maar steeds kwamen er weer andere projecten tussen, heel vervelend maar ook weer niet zo vreemd bij iemand met een zo druk dirigenten- en componistenbestaan als het zijne. 'Misschien kan ik dit jaar aan 'Romeo' besteden,' hoopte hij in 1955. Maar pas een jaar later kon hij zich voor alles afsluiten en zich helemaal op 'Romeo' richten. Toen componeerde hij dan ook in een constante staat van euforie; Bernstein beseftte dat hij een meesterwerk aan het schrijven was.

'Mijn kind,' noemde hij het, zo betrokken voelde hij zich. Tot het allerlaatste moment bleef hij er aan doorwerken, perfectioneren, herschrijven, schuiven; nog enkele dagen voor de première schreef hij aan zijn vrouw: 'Al mijn nachten gaan op aan werk, maar ik kan je zeggen dat deze show al die zielenstrijd waard is. Zoals je ziet, ik ben zo opgewonden als wat!'

Something's coming... Bernstein had het niet bij het verkeerde eind. 'De première was zoals we hem gedroomd hadden. Ik lachte en huilde alsof ik [*West Side Story*] nog nooit eerder had gezien of gehoord.' Iedereen die er bij was op die gedenkwaardige 26 september 1957 in het Winter Garden Theatre in New York, wist dat het Amerikaanse muziektheater voor altijd was veranderd. Tot in het Witte Huis werd er over gepraat. *West Side Story* is een musical die, evenals Bernsteins grote voorbeeld *Porgy and Bess* van Gershwin, gaat over de sociale onderklasse van Amerika. Een geactualiseerde variant van Shakespeare's *Romeo en Julia*. Geen Romeo en Julia ditmaal maar Tony en Maria. Geen rivaliserende families in Verona maar een rijke racistische bende en Puerto-Ricaanse jongeren die hun vetes uitvechten in de sloppenwijken van Manhattan.

'**Iedereen maakte** ons wijs dat *West Side Story* een onmogelijk project was,' zei Bernstein later in het popblad *Rolling Stone*. 'Wie wilde er [op Broadway] een show zien waarin als het doek voor de eerste acte valt er al twee dode lichamen op het podium liggen? En niemand zou die overmatige kwarten kunnen zingen, zoals in *Ma-ri-a...* En dan was de *casting* nog een heel probleem want de personages moesten niet alleen kunnen dansen en acteren maar je moest ook nog geloven dat het tieners waren...'. Bernstein liet de instrumentatie over aan Hollywood arrangeur Irwin Kostal (in 2004 benoemd tot 'Disney Legend'). Hij was de aangewezen persoon om van de briljante partituur eind jaren '80 een versie te maken voor twee piano's en slagwerk, speciaal voor Katia en Marielle Labèque. Bernstein was ingenomen met hun vertolking. Tijdens een ontmoeting in het muziekcentrum Tanglewood zei hij: 'Hij klinkt in jullie versie veel moderner dan het origineel.'

Stephen Westra

Katia en Marielle Labèque werden geboren in Bayonne, op de Frans-Baskische grens. Zij studeerden aan het Conservatoire de Paris, waarop een wereldcarrière volgde als pianoduo. In de loop van bijna een halve eeuw traden ze op met o.a. de Berliner Philharmoniker, het Boston Symphony, het Cleveland Orchestra, het Leipzig Gewandhaus, de London Philharmonic, het Koninklijk Concertgebouworkest, de Wiener Philharmoniker en met barokorkesten als The English Baroque Soloists en Musica Antica. Hun eigen label KML Recordings is onderdeel van Deutsche Grammophon. Het duo werkte samen met componisten als Berio, Boulez, Glass, Ligeti en Messiaen. In 2016 gaven zij het Vienna Summer Night Concert in Schönbrunn, Wenen, dat 100.000 bezoekers trok en op televisie door 1,5 miljard kijkers werd gevolgd. Sony registreerde het op cd en dvd.

Raphaël Seguinier speelde aanvankelijk piano maar bekwaamde zich vanaf zijn 15e als slagwerker. Hij werkte met de Berliner Philharmoniker, het Bruckner Orchester Linz en het Sydney Symphony Orchestra en dirigenten als Dennis Russel Davis en Simon Rattle. Tournees over alle continenten leidden tot samenwerkingen met o.a. Nouvelle Vague, Saul Williams, Rufus Wainwright en Bryce Dessner. Seguinier was te horen op de grote festivals van Sziget, Glastonbury, Fuji Rock en Rock-en-Seine. Van 2010 dateert zijn intensieve samenwerking met de Labèques, dat resulteerde in het project The Labèques Minimalist Dream House.

De Venezolaan **Gonzalo Grau** is multi-instrumentalist: viola da gamba, cello, flamenco cajón en als hoofdinstrument piano. Na zijn studie aan Berklee College, Boston (cum laude) produceerde hij Golijovs *La Pasión según San Marcos* en arrangeerde diverse tracks van Rolando Villazóns cd *México!*, beide bekroond met een Echo Klassik. Grau was oprichter van het multi-nationale La Clave Secreta (salsa, timba, 'met hints van funk en R&B'). Hij werkte met het Simón Bolívar National Youth Orchestra, jazzicoon Maria Schneider en Latin jazzgigant Timbalaye.

Op 27 november 2016 zegevierde **Emil Kuyumcuyan** als eerste prijswinnaar van het internationale TROMP concours. Hij werd in 1993 geboren in Istanboel in de wijk Taksim, het Europese deel. Na studies in Istanboel, Stuttgart en Lyon ontwikkelde Emil zich als slagwerker op vele terreinen: improvisatie, compositie, dans, jazz, nieuwe muziek, muziektheater. Hij was te horen op festivals als Musica Strasbourg, Donaueschingen, Musical Olympus (St. Petersburg) en de Biënnale van Venetië, en speelde met AskolSchönberg, Slagwerk Den Haag en het Stuttgart Percussion Ensemble. Met zijn trio won hij prijzen tijdens de International Percussion Competition Luxembourg en de Stockholm Music Competition.

De Luxemburgse percussionist **Sven Hoscheit** won de derde prijs én de publieksprijs in het TROMP concours in 2016. Nadat hij zijn masterdiploma had behaald aan het Conservatorium van Amsterdam, was hij een van de oprichters van het Amsterdam Percussion Ensemble, dat bestaat uit alumni van dit conservatorium. Recent voltooide hij zijn onderzoek naar de muziek voor percussie van de Griekse componist Iannis Xenakis. Sven gaf reeds masterclasses over de hele wereld, waaronder Luxemburg, Duitsland, Amerika en China.

Sinds **Maikel Claessens** op zijn tiende kennismaakte met de marimba, is het instrument niet meer weg te denken uit zijn leven. Hij behaalde zijn master slagwerk aan het Conservatorium van Amsterdam en specialiseerde zich in marimba, kamermuziek en slagwerkeducatie. Hij maakt deel uit van Lunatree en Mallet Collective Amsterdam. Als lid van het artistieke team van Stichting Percussion Friends timmert hij hard aan de weg om de wereld van marimba- en slagwerkeducatie verder uit te breiden. Maikel is docent marimba, slagwerk en slagwerkeducatie aan o.a. Codarts. Via Percussion Friends was Maikel betrokken bij meerdere TROMP edities; sinds kort werkt hij met TROMP aan educatieprogramma's.

Roy Derix (1992) is al sinds zijn 2e levensjaar een toegewijd muzikant. Wat de eerste jaren begon op potten en pannen, is inmiddels uitgegroeid tot een grote variatie aan instrumenten. Nadat hij op de muziekschool alle diploma's slagwerk en trompet op zak had, studeerde hij slagwerk en harmonie- en fanfaredirectie aan het Conservatorium van Amsterdam. Roy boekte successen bij diverse concoursen, waaronder het Prinses Christina Concours. Hij treedt regelmatig op als slagwerker en dirigeert daarnaast Musikverein Obspringen (DL) en Percussion Orchestra Ool.

WO 14 NOV

21.00 uur | Piet Hein Eek | € 15

TROMP @ Piet Hein Eek: Ramon Lormans

marimba

o.a. werken van Strootman en Fiumara

ZA 17 NOV

20.15 uur | Kleine Zaal | € 15

TROMP Jury in Concert

met o.a. Emmanuel Séjourné, Michael Burritt, Momoko Kamiya, Arnold Marinissen en Ruwen Yang

Volg het TROMP concours!

VR 9 & ZA 10 NOV 1^e Ronde

MA 12 NOV 2^e Ronde

WO 14 & DO 15 NOV Halve Finale

Let op: U kunt alleen tijdens applaus en veranderingen tussen deelnemers plaats nemen in de Kleine Zaal. Raadpleeg de meest actuele tijdschema's die op tromppercussion.com gepubliceerd worden.

ZO 18 NOV

Finale

14.00 uur | Grote Zaal | € 15

Drie finalisten & AskolSchönberg, presentatie: Ab Nieuwdorp
